

Anarchist Archive

2017-12-19

Barbamamma

Från en cell

Många som aktivt lever i motstånd till makten begränsar sig till särskilda "domäner" för maktutövning. Den sociala frågan om hur lydande subjekt med slavmentalitet blir till förbises – i dess plats så kritiseras "den onda makten" där "uppe" och där "ute".

Istället för att bära med sig en misstänksamhetens hermeneutik (att tolka åsikter, ideologi, anspråk från socialt privilegierade med misstänksamhet och avmaskera makten bakom deras ståndpunkter) generellt mot de auktoriteter som existerar i vårt samhälle så väljer de att förbise domäner som skolan, psykiatrin, hemmet. Makten många anarkister bekämpar är – i deras ögon – konkret varande i form utav befintliga nationalstater, sociala klasser och könscategorier tex.

Påstår en psykolog att diagnos X eller Y är ett användbart verktyg rent konceptuellt, för att bidra till ökat välbefinnande, så behöver inte denna sorts anarkist betrakta psykologen med misstänksamhet – det är ju en expert trots allt? Detsamma med läraren vars pedagogiska roll självklart inte i sig kan vara ett exempel på dominerandets logik? Det räcker väl att utjämna skillnaden mellan patienter, läkare – elever och lärare så når vi till slut en punkt av "platt" samverkan mellan dessa parter?

För några hundra år sen var psykiatrin i sin linda, de personer som skulle "vårdas" av den var också relativt få. Idag är stora delar av befolkningen i Sverige personer som behandlas av psykiatrin. Allt för "välmåendets" skull.

Idag använder människor begrepp konstruerade av psykiatrin för att tolka sig själva, sina medmänniskor och vi har helt internaliserat den psykologiska "blicken" – i varierande utsträckning. Vi spårar galenskap hos oss själva, vi fruktar den, vi behärskas av idéer om det störda Jaget (personlighetsstörningar) och kartlägger i maskopi med psykiatrins präster var galenskapen är. De som är avvikande eller det som avviker ska "vårdas" bort, symptom ska lindras och den exploaterande maskinen vi är förslavade inom skall smärtfritt – stabilt och effektivt fortsätta i sitt erövrande av intet.

Vi gör detsamma med den pedagogiska totalitära regimen som kallas för "skolan", att inte ge sitt barn tillgång till borgarklassens främsta indoktrinerande verktyg för social kontroll av arbetarbarn anses vara fruktansvärt. De som presterar "dåligt" i skolan är ofta i något avseende objekt för psykiatrins kontroll – ett visst barn kan inte sitta still länge nog och måste därför "få hjälp" att kunna göra detta. Ge barnen frihet att som goda slavar lyda allt lärare säger åt dem och prestera efter deras förväntningar.

I hemmet reproduceras samma värden, det spelar ofta ingen roll om föräldrarna är "höger" eller "vänster". Barn som är för lugna, för ivriga, för lata, för energiska, för ointresserade av kunskap, för intresserade av ett snävt kunskapsområde – **måste** kuvas. Det kan ske manipulativt med brist på tillgivenhet eller positiv bekräftelse från föräldrar och släkt, det kan ske bland syskonskaran som utövar makt mot varandra. När försöken att stävja "abnormalitet" misslyckas så samverkar triaden

hem-skola-psyk för att skapa någon slags roll för de permanent "svåra" inom ramen för det exploaterande systemet. Gruppboenden, fosterfamiljer, "stödfamiljer", ungdomsanstalter ter sig som en slags arbetsplats – där arbetet är att uppnå ett tillstånd av att vara "arbetsför". Där jobbar både vuxna och barn, vuxna med att disciplinera barn och barn med att disciplinera sig själva och varandra. Det är också en slags hem – ett hem för människor som behöver "särskild hänsyn" och "omsorg".

En gång i tiden bodde jag själv hos en sk "stödfamilj" som fick ersättning av kommunen för att ta hand om mig. Min mamma var då inspärrad på psykiatrin pga självdestruktiva beteendemönster, jag hade själv självdestruktiva beteenden med. Emellanåt fick jag besök av pedagoger, psykologer och ansvariga i kommunen som ville kika hur jag hade det. Annars var det mina kvasi-föräldrar som låtsades bry sig – jag bodde i källaren och mina "förvaltare" bodde på loftvåningen i huset (med sina barn). Jag har lärt känna många andra som levt i samma situation – intressant nog är det många som bär med sig en djup misstänksamhet mot makten och en känsla av att vara "kvävd". En del säger att livet känns som ett fängelse och andra försöker lindra denna känsla med utopiska förhoppningar om att en dag förstöra detta fängelse – men tills dess så sköt dig/gör inte bort dig/läs samma böcker som vi läser!

Medan somligas erfarenhet av psykiatrins våld är att läsa om felmedicinerade patienter, så är andras erfarenhet att deras egen förälder inte längre minns deras barndom (bi-effekt av ECT-behandling). Vissa kanske tyckte skolan var svår, men andra kände från första stund hur platsen/pedagogiken/läraryelev dynamiken och helheten var en fullständigt vidrig skapelse som bara kunde bemötas med sabotage och motstånd. En del växte upp i hem de vantrivdes i, andra har en hemmiljö så farlig och vidrig att de likt från ett fängelse försökt rymma därifrån. Vissa märker inte fängelset de arbetar, vilar, knullas och sover i – andra känner det intill ryggmärken och förmår inget annat än att vråla i intet för öron som inte förmår lyssna. Vi är redan döda.

Även i de mest radikala kretsar så är det många som har en godtrogen inställning till dessa centra för reproduktion av lydande subjekt, de är en "nödvändighet" eller "det bästa vi råkar ha". De som inte förmår att låtsas att vara kontrollerbara eller helt kuva sig, skall behandlas – åtminstone så de orkar leva!

Framtiden är en benzad blick, riktad mot en skärm som bedövar mordet av en barndom

Framtiden är ett cocktail-party på en etage-våning i ett gentrifierat bostadsområde.
För anarkin